

# APOSTROFY HRDÉ A VÁŠNIVÉ

*Pózy a zase pózy! Kdyby aspoň juž zpívali jinou! A kdyby celý  
jich život nebyl jedinou lží! Pak by snad chápali obnažená nitra.  
Ostatně: tak ubozí?! A tak drží, že naslouchají, kde se k nim  
nemluví!*

Eh, kolikže ras kříží se v proudu mé divoké krve  
a kolik smíšených rodů smísilo mok její tmavě rudý?!

Hle, emblémy chimérické srazil jsem s cimbuří hradu  
a se smíchem povznesených hledím v kraj plný mrtvol,  
5 páchnoucích mrtvol těch, kteří zkřížili meče svých pěstí  
pro hesla příliš slavná hlučnou fanfárou chytrých.

Sevřen nadšením hlupců a zhnusen drzostí lotrů,  
již poštlali bestie v otrocích uzurpovaných,  
nad hnízdem netopýřím, kde špína všechno třísní,  
10 kde zlořečený dav sval každý ohmatává  
– je shnilé caput regni, je shnilé celé regnum –,  
bych neproklínal vše, směju se pronikavě  
v zápasu bez konce ve vzduchu morovatém...

Oh, pyšné internacionály dítě stejně pyšné,  
15 Krésus hrdým snem o příští anarchie,  
tak přetrhal bych rád vše, čím jsem k hroudě přirost,

a v trysku mohutném blah rozletěl se v dálku,  
kde mlhy veleměst a bouře oceánů.

Ubohá, příliš zápasila s tebou bledá velitelka  
a nekonečné dni, prosáklé agónií...  
Pak náhle, jak magnetická střelka,  
když pouto kovu náraz uvolní ji,  
5 ke svému pólu tvá duše vrátila se,

co zatím já, poslední z pyšného toho rodu,  
v náručí lásky hýřil jsem v rozkoše mohutném jase,  
zkájen polibky života – první nového rodu.

Oprýskaný palác baroku poslední ozdoby ztratil,  
10 poslední lampa praskla v komnatě pobožené,  
dým prachu zdviženého poslední vůni dech zkrátil –  
a přes trosky polnice moje s novou hymnou se žene.

Vždy staré bohy dorazit třeba, by novým se vztyčily  
chrámy!

Ubohá, příliš zápasilo s tebou žití neúprosne  
15 a velikým smutkem tě škrtil konec nad troskami!

Dnes nad hrobem, kam mlhavé jitro hází krůpěje rosné,  
na korouhvi odboje vztyčuji hrdé rytmy své sloky.

S nesmířitelným záštím k těm, jež tys ještě ctila,  
obrazoborec v chrámech, kam tys ještě chodila roky,  
20 a s kypícím opovržením k těm, pro něž ti omluva zbyla,  
kněz nepotřísněný v nové renesance dómě,  
zatímco dav se snaží špinavou slinou po mně,  
se zrakem zářícím a nahlas čtu svoje evangelium.

## SVATÉ POKUŠENÍ

Oh, bílá hostie má příliš svůdný lesk  
a záře kalicha rty činí lačnými!  
Znám slávu gotiky, když z drahocenných desk  
kněz Písmo předčítá za mraky vonnými.

5 Však ty, jenž mučen byls a nerouhal se králům,  
ty, jenž byls poplván a neproklínal luzu  
a vzdechem posledním snad ještě odpouštěl,  
cizince vzdálený mým radostem i žalům,  
10 jenž zjeven v paláci mém rozséval bys hrůzu,  
ó, pro mě trpělivý zbytečně jsi mřel!

Svůj thyrsus divoký já nezaměním, pane,  
za metlu askeze a cesty trním stlané.  
Ve tmavém vlasu mém, hle, růží visí krev  
a víno divé lásky liju číší stem.

15 Já pro tvé chrámy, pane, příliš zpupný jsem.

V mém království dnes šílí bakchantický zpěv,  
pro příval polibků já nemám kdy ke pláči,  
v objetí tělo naše k rozkoši se stáčí,  
hlas připozděné doby nechci aby zněl.

20 Pak ať již připlazí se nuda, smutek, žel!

Pan šklebivý v jasanu zkroucený vršek  
skrýt šel zpocené tělo a dolů se dívá...

(Měli jsme bouři včera a nová vedra dnes máme.)

5 Mé maso je příliš líné a vysoká tráva měkká,  
zarývám horké své prsty mlčky do vlhké prsti,  
zarývám celé své tělo do vlhké trávy,  
opilý výpary země a žárem své krve.

Eh, dívej se, otče, dívej, tak žijeme vedra, brachu!

10 Jen co po brunátném slunci oddechne sobě země,  
jen co se ztratí lesky na písku, na listech, na kůře,  
rozproudím bouři své krve, zatáhna v doupě své stinné  
tu, jež dychtíva přijde, a vysoko zlíbám  
snědé, obnažené, pekelné její tělo!

Evoc, kurtizáno umdlené Paříže!

5 Svého nadšení věnec bohatý,  
hle, z hnízda filistrů házím  
před vašich nožek drobnou růžovost,  
malá umělkyně vaudevillu,  
ale veliká  
písňě života interpretko!

10 Evoc, poslední bakchantko!  
Příliš krvavé jsou červánky  
a noci jsou příliš černé  
a poslední století doznívá  
v rytmech závěrečných.

15 Já, vyzáblé dítě úpadku,  
zrozený pro vaši Paříž  
a pyšný na záští luzy,  
v daleké zemičce barbarů toužím  
po císařství vašem a po vás.

20 Ale ještě neodbila hodina moje!  
A já přijdu ještě,  
bych z kouta nejmenší lóže  
vás obejmul pohledy svými  
a vaši Paříž.

25 Pak zašeptám ženě své malé  
v koutě nejmenší lóže:  
Hle, Fryna!

## ŽEL MI TĚ PO LETECH JEŠTĚ...

*Else*

Mladičkou a subtilní zavraždili tě  
otcové počestní,  
nudíce se u manželek ctnostných,  
a jejich synové,  
5 užívající světa.

Bílou chodbou nemocnice  
zmizela mrtvola tvoje;  
nikdo nezařval: Vrahové!  
v klidné požitky jejich — — —

10 Žel mi tě po letech ještě!  
Mělas žhavé oko a do modra černý vlas  
a trochu zděděné krve po barbarských Hunech.

Žel mi tě po letech ještě!  
Však ne proto, žes nenašla tady  
15 krb vypaseného troupa,  
abys mu rodila smavé, dobře prosperující děti, —  
já bych tě raděj viděl dál žít v té ďábelské skrýši  
a mstít se, strašlivě mstít se,  
jedem obětí svého mstít se,  
20 až k pravnukům pravnuků mstít se,  
za sebe a za svoje sestry,  
za nás a za naše bratry  
a za celý rod vyděděných satana dítek mstít se  
na té chráněné kastě  
25 měšťáků bohabojných  
a privilegovaných.

## DO TICHÁ VAŠEHO SRDCE...

### *Slávě*

Do ticha vašeho srdce  
diskrétně zazpívala  
puberta bledolící  
a nyvá.

5        Odbila hodina. Vztyčte  
hrdého vzdoru krunýř!  
Ženy počalo veliké  
martyrium.

10       Hle, pro ten pohledu stesk  
uprostřed banální luzy  
a pro vše to opovržení  
k troupům:

15       důvěru skeptika máte  
v myslící oči svoje,  
v panenskou pýchu ňader  
a mládí.

20       Však jestli dni zoufalé sehnou  
květ hrdosti vaší,  
měšťákům neprodejte  
to všecko.

Radš jděte s grizety taktem  
pít svaté bohémy víno  
z poháru veselého mládí  
a jara.

Snad najdete ještě lásku,  
nomáda radostného,  
uprostřed hnusně prodejné  
society.

## ODEŠLA

*(Pro Karla Kamínka)*

Odešla. –

Ale ty stopy hluboké!  
U těch, jimž je do srdcí vtiskla,  
i u těch, kteří spříznění tušili.

5        V umdlených rytmech  
provázím mrtvolu její  
pozdravem melancholickým  
toho, jenž umírá teprv.

10       V cizí končině země,  
pod sluncem cizí záře,  
bez radosti, bez energie  
vstříc hledím konci –

15       a v zoufalých hodinách  
poslední výbuchy rdousím,  
výbuchy záští –

(Ó, rdousím je dobře!  
Jen klidně se smějte,  
drahouškové!)

20       V umdlených rytmech  
teď provázím mrtvolu její  
pozdravem melancholickým  
toho, jenž spříznění tušil,  
v cizí končině země  
vyhnanec smutný – – –

Odešla.  
Ale ty stopy hluboké!

I u těch, kteří spříznění tušili!

## DEMASKOVANÍ

Sugesce štěstí dala nám růměné světlé masky,  
zakryla z bolestných smutků na čele zbylé vrásky.

Ale v nitru srázy nám trčí holé, tesklivé,  
tíha žlutavých mračen hází sem stíny své.

5 Bláhový optimist řekne: Láska jim ovívá luhy,  
zatím zoufalství splínu nás tlačí v nedozírné své kruhy.

Děsivé chvíle hrůzy nám horečně splítají údy.  
Těch příšer smutků, jež vzrostly z prokleté, prokleté půdy! –

10 Na zdechlinách snů mých bují splývavé vlhké mechy.  
Sedím a poslouchám tiše pohřebních průvodů plechy.

Tuším, že přijde to náhle a v prsou zabolí.  
Oh, přiviň mne, probůh, k sobě, blíží se, blíží se... zlý!

Suveréne mých nocí,  
bože netvore, králi mých vizí,  
pohlaví nesmířitelné,  
vím, jak marně ti házím svá prokletí ve tvář!

5        Zatímco těla luzy devótně se ti koří,  
znavenou vůlí tě rdousím v propastech nitra,  
s horkými vášní rety marně zápasím s tebou,  
tvůj otrok již přespříliš podlý.

10       Hle, masku blažené lásky serval jsem s tváře!  
Zoufale zlomil pózy sladkého trubadúra!  
Umučen ubohým vzdorem, neschopen radosti v tobě,  
s rozpálenými údy vleku se, nevěda kam...

## PÍSEŇ POSLEDNÍ EROTIKY

Ach, květy mládí! Zahořely naposled v našich polibcích.

Je pozdě již, a vedouce se za ruce teplé ještě,  
s pocity zahořklými nad urnou spálených růží  
a s pohledy ustrašení tam, kde v mlhách to pláče,  
5 spěcháme urvat poslední docela krvavé máky.

Tím květem symbolickým ozdobíš mlčky unavené mé  
čelo!  
Ať v posledních horečkách těla zaplane do tmy a chladu!  
Neboť ještě je třeba ohňů zarudlých a plamenů na našich  
stráních,  
těch, které zažehují drsní pastevci na žluté podzimní trávě!

10 Pojd', květem symbolickým ozdobit mlčky unavené mé  
čelo!

To bude jeden z příštích podivných dnů,  
přežralé kultury napojený mdlobou...

5 Ty, sybaritka linií ženských,  
za dusného večera při otevřených oknech  
na čínské kůži žlutavě bílé  
v komnatě přišereňé...

ty, jejíž smích s tím se mi svěruje...

10 ty, rozkošná svým talentem  
hrát roli milovníka  
v komnatě intimní...

za dusného večera stát budeš v snědé své kráse,  
zatímco taburet zachytí  
roucha posledního  
záhyby teplé ještě...

15 a tvoje blíženska bílá  
na čínské kůži v komnatě přišereňé...

20 eh, – a já s úsměvem chápacích  
a s papirosou něžnou  
budu té říkat sestru  
při promenádě ranní  
v sadě,  
v chladivé lázni nervů.

## Z NEZNÁMA TĚ VOLÁM

Vleku se, vleku. A umdlená leta vlekou se nad mojí  
hlavou.

Mají podivný zápach kultury sestárlé příliš,  
zápach rudého listí, svátého v kalužin zrcadla kalná.  
A barvu, barvu... Viděl jsem krvácet světla na bulvárech  
stopených v mlze.

5 Oh, vleku se, vleku. Však, bože, já nikdy nestěžoval si tobě!  
Ani na touhy, jež pučí, bledé asfodely, ve vlhku mé duše.

Jenom ta jedna, ta jedna, ó bože, barvy nejvíce choré,  
květ halucinace, jež bloudí při zastřených oknech  
v mých komnatách, zatímco venku do noci proudí měsíc...!

10 Má nepoznaná sestro, již nikdy nezvali jménem  
a kteráž pod gotikou chrámu soli neokusilas křestné,  
já, jenž umdlenými lety vleku se, vleku,  
chorobnou touhou vzdychám po tobě, zniklá  
za příšerné hranice, v neznámo, zkad marně tě volám.

15 Bys v bouřlivou píseň dnů mých přinesla nový tón unylé  
krásky,  
bys poutníku o polednách poskytla občerstvení,  
z neznámých krajů planet neznámých marně tě volám.

Na černé plátno snů svých já si tě vykouzčil,  
lilii křehkosti divné, jak ji Rossetti kreslil.  
20 Oh, bylo by to jiné, kdybys mne líbala dlouze,  
než sesterský polibek bratru když tiskne sourozenkyně,  
oh, bylo by to jiné, kdybych tě houpal na klíně,  
než když má bruneta divá v náručí se mi svíjí,  
oh, bylo by to jiné, kdybychom ruce si tiskli,  
25 a zatímco duše má vzdychla by: milenko, rty moje by  
šeptaly: sestro.

Oh, vleku se, vleku. Však, bože, já nikdy nestěžoval si  
tobě!  
Ani na touhy, jež pučí, bledé asfodely, ve vlhku mé duše.

Jenom ta touha, ta jedna, barvy nejvíce choré...!

Ráno bylo vlhké, vyšel jsem do mlhy, podzimek počínal  
právě.

Váhala duše. Eh, k čertu! Nač se nutnosti vzpírat!

Půjdeš dneska i zítra. Půjdeš denně jak dříve.

Chachacha, čistounká! Život? Chachacha. Prostituce!

5 S pelem motýlích křídel dávno již, dávno to nejde.

Šminka surové holky pomůže více.

Vyšel jsem do mlhy ve vlhkém ránu, podzimek počínal  
právě.

Váhala duše. Však pevně vyšel jsem v bláto a vřavu.

## GLOSA IRONICKÁ

*V čem naše štěstí? V dobru, v lásce, v práci!*

Jar. Kvapil, Oddanost

Básníku šťastný! Z barev, jasů a tónů,  
z těžké drapérie verše vůněmi bohatého  
perla morálky zbyla vám pro blažený život! –

5 Ale nač bych vyprávěl vám s akcentem vyzývavým,  
jak mně to bylo k smíchu?!

Vám, jenž jste stanul na bílých cestách,  
kudy prý nejbliže od lidí k bohům  
a do čítanek školních!  
10 Vám, jehož zahrad růměné plody  
uzrály pro zlaté mísy k hostině buržoů klidných!

Vždyť k úsměvu soustrastnému byla by vám  
vzteklá apostrofa mého záští.

Bravo, básníku!

15 Proč byste nevyčkal  
před trůnem štěstí svého  
s úsměvem prozíravých  
posledku dnů mých –

20 až se povleku blátem ulice, vyzáblý dekadent,  
s hovorem cynika a s tváří naduřelou,  
alkoholu důvěrný přítelíček...  
až se povleku v nejposlednější krčmu!

Bravo, básníku,  
před trůnem štěstí svého!

## UMĚNÍ,

nádherná sultáno,  
svého prsu bílou mohutnost  
skloň k lačným retům mé extáze,  
ponoř mě  
5 v kaskádu zářného svého světla,  
vysaj mě  
paprskem horoucím!

Každý oddech své psychy v klíně ti nechám,  
proměň jej  
10 polibkem žhavé výhně rtů svých  
v orchis vášnivou,  
v orchis krvavou,  
v Herodias širých hájů svých,  
kde básníci bledí vzpomínají dnů milosti tvé.

15 Sultáno, slunce!  
Jediná, suverénní!  
Pyšná!  
Své polnice tóny nejčistší  
a fanfáry nejradostnější  
20 chci vydechnout ke chvále tobě.

Neb tvého čela nesklonil banální dnešek,  
tvé oko nezakalil třpyt ohmataného zlata,  
tvé ucho nezalekla hulákající luza  
a ústa tvá nepotřísnil polibek profánních.

25 Vznešená!  
Neboť šla jsi otroky a nepozvedla jsi bičů!  
Vykupitelko!  
Neboť dotekem pohledu roztavilas okovy naše.

30 Sultáno nádherná,  
svého prsu bílou mohutnost  
skloň k retům lačné mé extáze!

-----

Vypravovala bába o princezně zakleté  
a rytíři. Bojoval s drakem.

35 Hle, krunýř neohrožených na hrudi mám  
a dobrý meč v pravici třímám,  
jasný štít leskne se na slunci,  
kůň řehtá a chochol můj vlá.

-----

Sultáno!  
Ruce i nohy budou zdrásány.  
40 Hladem a žízní klesnu uprostřed cesty.

Ale oko mé jasné a zářící.  
To bude ke chvále tobě!